

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

*Ανανδρος ὁ Λόρυ, ὡς πάντες εἰ δολοφόνει, ὠπισθοδρόμησε μετὰ τρόμου καὶ διὰ τῶν ὑπερμέτρως ἀνεφυγμένων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐζητεῖ ἄλλην ἐξοδὸν ἵνα διαφύγῃ.

Εἶδε μόνον τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἦν ἐπικίνδυνον τὸ ἄλμα· ἐπρεπεῖν ὅμως νὰ φύγῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀδιάφορον πῶς.

Καὶ ἀνελογίσθη μὲν τὸν Κολίβρην, ὃν ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἄφρων γυνὴ ἐλευθέρα οὖσα, ἠδύνατο νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν θυρωρὸν, νὰ καταθορυβήσῃ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτῶν τοὺς γείτονας.

Τοῦτο πράττων θὰ προσεπάθει μὲν νὰ ἀπαλλαγῇ δυσχεροῦς θέσεως, ἀλλὰ θὰ ἐνέπιπτεν εἰς πραγματικὸν κίνδυνον.

Ὁ Λόρυ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἀπλούστερον καὶ ὀλιγωτέρας παρουσιάζον κινδύνους ἦτο νὰ ἀνοιχθῇ διάβασιν παλαιῶν κατὰ τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖον βεβαίως θὰ κατέβαλλεν εὐχερῶς· ἐνῷ δὲ προὐχώρησεν ὀλίγον ἵνα ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος, ὁ ποὺς αὐτοῦ προσέκρουσε κατὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ εἶχε ρίψει χαμαὶ ὁπότε ἐπέπεσε κατὰ τῶν νομισμάτων.

*Ἐκυψεν ἵν' ἀναλάβῃ αὐτὸ καὶ θριμβευτικὴν βάλων κραυγὴν, ὠρθῶθη ταχέως, ἔχων καὶ πάλιν ὠπλισμένην τὴν χεῖρα διὰ τῆς φοβερᾶς μαχαίρας.

Χλωμὸς δὲ τότε, μὲ ὀφθαλμοὺς αἱματωδεῖς, μορφαῶν ἀπεχθῶς καὶ μὲ τὸν βραχίονα ἀνατεταμένον, ἐζήτησε πρὶν ἢ ἐξορμήσῃ, τὸ μέρος ἐνθα ἔμελλε νὰ πλήξῃ τὸν ἄνθρωπον, οὗ τὸν θάνατον ἤθελεν ὁ ἀντάξιός αὐτῷ κύριός του.

Ὁ κόμης ὀρθὸς ἰστάμενος μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπαίσιον εἰς τὸ βλέμμα λάμψιν ἔμενεν ἀκίνητος ἔμπροσθεν τῆς θύρας ὡς ὀρεγῶν ἀνδριάς· ἀλλ' οὐδεμίαν κίνησιν τοῦ δολοφόνου διεφύγε τὴν προσοχὴν του.

Ἐπέστη ἡ φοβερά στιγμή, ὃ δὲ Λόρυ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ θύματος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ πλήξῃ τὸν κόμητα, διότι οὗτος ἤρπασε διὰ τῆς σιδηρᾶς αὐτοῦ χειρὸς τὸν βραχίονα αὐτοῦ, ὃν συνέστρεψεν ὡς κλώνον χλωροῦ δένδρου, ἐνῷ διὰ τῆς ἐτέρης ἀφῶ πλῆξε τὸν κακοῦργον.

Μὴ θέλων ὅμως νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς χρῆσιν τοῦ ἐγχειριδίου, ἔριψεν αὐτὸ χαμαί.

Ἐπὶ στιγμήν ἡ πάλιν ἐξηκολούθησεν ἐκ τοῦ συστάδην.

Ὁ γέρων, καίτοι τραυματισμένος καὶ πολὺ χάνων αἷμα, ἀνέυρεν ἀπέναντι τοῦ

κινδύνου τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ρώμην καὶ τὴν ἀθλητικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Εἰς μάτην ὁ Λόρυ ἐζήτησε ν' ἀνατρέψῃ τὸν ἀντίπαλόν του, στερεὸν ὡς βράχον· ἀντ' ἐκείνου ἔπεσε χαμαὶ αὐτός.

— Βοήθησέ με, Κολίβρη, βοήθησέ με! ἀνέκραξεν, αἰσθανθεὶς τὸ γόνη τοῦ κόμητος ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβη ὡς τάχιστα.

Ἡ ἄφρων γυνὴ εἰσαγαγούσα τὸν Λόρυ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου τῆς ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ καθήσασα παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐνθα θερμὴ ὑπῆρχεν αἰθάλη, ἤρχισε νὰ ράπτῃ ἀσπρόρουχον, ὅπερ προηγουμένως ἐκράτει.

Τρομάξασα ὅτε ὁ κόμης ἔβαλε κραυγὴν, ἀνηγέρθη ὡς ἂν εἰ ἐκινήθη ὑπὸ ἐλατηρίου, τείναςα δὲ τὸ οὖς ἤκουσεν ὑπόκωπον θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ γέρων καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τι, ἠσθάνθη ἐκ τῆς ἀλγεινῆς συγκινήσεώς της ὅτι παραδοξὸν τι συνέβη ἐν τῷ γραφείῳ· ὅθεν ρίψασα χαμαὶ τὸ ἐργόχειρόν της ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Αἰφνης ὁ Κολίβρης ἐξεληθὼν κάτωθεν τῆς τραπέζης ἔστη πρὸ αὐτῆς.

Τότε τρομάξασα ἐρίσθη εἰς τὰ ὀπίσω, βάλλουσα οὐχὶ τὴν συνήθη αὐτῆς μεμψιμοιρίαν, ἀλλὰ βραγχὴν κραυγὴν.

— Δὲν βγαίνουν ἀπ' ἐδῶ, τῇ εἶπεν ὑποκώφως ὁ Κολίβρης.

Ἡ Φραγκίσκη προσέβλεπεν αὐτὸν ἐκπληκτικῶς ζητοῦσα οἰονδήποτε ὄπλον πρὸς ἄμυναν.

Τώρα ἐνόει ὅτι δύο κακοῦργοι, δύο κλέπται εἰσῆλθον εἰς τοῦ κυρίου τῆς διὰ νὰ κλέψωσι, διὰ νὰ τὸν δολοφονήσωσι.

Φοβερὸς ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία αὐτῆς· κύριός τις εἶχε βάλει κραυγὴν· εἶχε κτυπηθῇ καὶ ἔπεσε χαμαί, διότι ἤκουσε τὸν κρότον τῆς πτώσεώς του...

*Α! ἀπέθανεν ἴσως.

Καὶ ἔντρομος καὶ ἀκίνητος ἵστατο ἐκεῖ ἀσθμίνουσα, ἀντὶ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ κόμητος παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀθλίου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν ἐμπόισῃ!

Αἰφνης ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά της αἱ λέξεις «δολοφόνε! δολοφόνε!», ἃς ἀπήγγελεν ὁ κόμης, βαλοῦσα δὲ καὶ πάλιν παράφορον κραυγὴν καὶ λησμονοῦσα τὸν κίνδυνον, ὃν καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ διέτρεχεν, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀνωφελὲς ὅμως ἦν ἡ ἀπόπειρά της αὕτη, διότι ὁ Κολίβρης ἐφόρμησε κατ' αὐτῆς καὶ δραξάμενος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὴν ἔθλιψε μετὰ τηλικαύτης δυνάμεως, ὥστε ἠκούσθη παρατεταμένος ρόγχος, εἰς ὃν ἐσβέσθη ἡ ἀναπνοὴ της.

Αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ εἶχον ἐξογκωθῇ καὶ τὸ πρόσωπον ἐκαλύσθη ὑπ' ἐρυθρῶν καὶ ἰοειδῶν κηλίδων.

Ἰδὼν ὁ Κολίβρης ὅτι οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρεῖχε πλέον ἔλυσε τὰς περὶ τὸν λαιμόν της συσταλείσας χεῖρας αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἡ ἄφρων γυνὴ κατέπεσεν.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισε· τὴν ἐσφίξα παρὰ πολὺ, τὴν ἐπνίξα.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόμητος Λόρυ ἐκραξε:

— Βοήθησέ με, Κολίβρη, βοήθησέ με.

Ἐσήμεινε δὲ ἡ ἐπὶ κλησὶς αὕτη διὰ τὸν Κολίβρην ὅτι μόνος ὁ Λόρυ δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ τὸν γέροντα, ὅθεν περιβλέψας τὰ πάντα ἀγρίως καὶ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἀναίσθητον πλέον Φραγκίσκην ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ κόμης ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τὸν ἐκθρόν αὐτοῦ ὡς ὄφιν καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο πλὴν τοῦ μέσου τούτου ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦργου· ἀλλὰ ὡς δὲν ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ αὐτὸν ὅτε τὸν ἀφώπλισεν, οὕτως ἀπεστρέφετο καὶ νῦν τὴν αὐτοδικίαν· οὐδὲ κἂν δὲ τὸ θάρρος εἶχε νὰ γένῃ φονεύς, μολονότι εὐρίσκετο ἐν ἄμυνῃ.

Ὅφειλμεν ν' ἀνομολογήσωμεν, χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ ψεῖωμεν αὐτὸν διὰ τοῦτο, ὅτι ὁ κ. Δελασέρ συχνότατα ἐπεδείκνυνεν ὑπερβολικὴν καὶ κακῶς νοουμένην μεγαθυρίαν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Κολίβρη, δραμόντος εἰς βοήθειαν τοῦ συνενόχου του καὶ προσβαλόντος ἐξ ὀπίσθεν τὸν κόμητα, μετέβαλε τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων.

Ἀπέβλινεν ἄνισος ἡ πάλιν δύο ἀθλίων, ἐτοίμων νὰ φονεύσωσι, καθ' ἑνὸς τραυματίου ἦδη, ἐξησθενημένου ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος καὶ θέλοντος μόνον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

Ὁ Λόρυ ἀπαλλαγείς ἠγέρθη, εἰς μάτην δ' ὁ γέρων συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν ὑπολειπομένην αὐτῷ ἰσχύν ὅπως ἀντιστῇ κατ' ἀμφοτέρων, οἵτινες ἐπετίθεντο συνάμα, ὅθεν κατεβλήθη νῦν καὶ αὐτός· ἀντεπάλαιεν ὅμως εἰσέτι καὶ ἡ πάλιν ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον φοβερά καὶ λυσσώδης.

Ἄλλ' ὁ γέρων ἠσθάνθη αἰφνης ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίζοντο καὶ σχεδὸν δὲν ἔβλεπε πλέον, τὰ μέλη του διήρχετο παγερὸν ψῦχος καὶ ἡ ἀναπνοὴ του ἐξέλειπεν.

Ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλέον χαμένος, ἔμελλε δὲ νῦν νὰ σημάνη καὶ ἡ τελευταία τοῦ βίου του στιγμή! Μολονότι δὲ ἤλπισεν ἐπὶ στιγμήν εἰς βοήθειαν δὲν τὴν ἀνέμενεν ἦδη πλέον.

Οἱ θυρωροὶ οὔτε τὰς κραυγὰς, οὔτε τὸν θόρυβον τῆς πάλης ἤκουσαν ἕνεκα τοῦ θορύβου ὃν ἐπροξένει τοῦ ὑποδηματοποιοῦ ἡ σφύρα, ὃ δὲ κόμης εἰς μάτην παρέτεινε τὴν ἀγωνίαν του.

Διελογίσθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν σύζυγόν του καὶ συνεθλίβη σπασμωδικῶς ἡ καρδιά του.

— Κόρη μου, δυστυχὴς μου κόρη! ἐψιθύρισε.

K'

*Αποτυχία τῆς ἐπιβουλῆς.

Ὁ κόμης κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν ὅπως ἀποκρούσῃ τοὺς δύο δολοφόνους, εἴτα τινὰς μόνον κινήσεις σπασμωδικὰς ἔκαμε, καθόσον αἱ δυνάμεις του παρέλυσαν παντελῶς.

— Πρέπει νὰ τὸν ξεμπερδεύσωμεν, εἶπεν ὁ Λόρυ.

— Καὶ νὰ τὸ κόψωμεν λάσπη τὸ γρηγορότερον, προσέθηκεν ὁ Κολίβρης. Βάστα τον καλά, νὰ τὸν πνίξω, προσέθηκεν ὁ κακούργος ἀνοιξας τὰς νευρώδεις αὐτοῦ χεῖρας, ἰσχυρὰς ὡς σιδηρὰ λαβίς.

— Θ' ἀρχήσης νὰ τὸν ἀποτελειώσης ἀνταπήντησεν ὁ ἄλλος· ἔχεις τὸ μαχαίρι σου!

— Τὸ ἔχω.

— Λοιπὸν, κάθισε το μέσα εἰς τὸν λαίμον του.

— Σ' τὸ λεπτόν.

Ὁ ἄθλιος ἀνέσπασε τὴν μάχαιραν.

Ὁ κόμης ἤκουσε μεθ' ὅλον τὸν βόμβον τῶν ὤτων αὐτοῦ, οἱ δὲ μὴ βλέποντες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἀνέωχθησαν ὑπερμέτρως καὶ φοβεράν προσέλαβον ἑκφρασιν.

Ὁ Κολίβρης τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ δαπέδου κεκλιμένον ἔχων καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς στηρίζων ὑψωσε τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ προσήλωσε τοὺς ὑαλίζοντας καὶ ἀγρίους αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ θύματος.

Ἐμελλε νὰ πληῖξῃ τὸν γέροντα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε.

Δύο ἄνδρες, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔφερεν εἰς τὴν χεῖρα ρεβόλβερ, εἰσῆλθον αἴφνης εἰς τὸ γραφεῖον, ἦσαν οὗτοι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ.

Ἐνῶ ὁ πρῶτος τούτων διὰ φοβεροῦ λακτίσματος ἀνέτρεψε τὸν Κολίβρη κατρακυλίσαντα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὁ Νοαρώ ἐπετίθετο κατὰ τοῦ Λόρυ, προσώθει αὐτὸν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δωματίου καὶ τὸν ἐκράτει ἀκίνητον, τὸ ρεβόλβερ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔχων ἐστραμμένον.

Ὁ Κολίβρης ἠγέρθη χλωμὸς ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἔβαλε παράφορον κραυγὴν καὶ ὡς θῶς πηδήσας ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ἐλπίζων ὅτι ἠδύνατο νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν· ἀλλὰ τὸ ρεβόλβερ τοῦ Γαβιρὼν εὐρέθη ἔνω τῆς κεφαλῆς του.

— Ἐὰν σαλεύσης, τῷ εἶπε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς, θὰ σὲ φονεύσω σὺν σκυλί!

Ὁ Κολίβρης ὠπισθοδρόμησε τρίζων τοὺς ὀδόντας.

Ἡ ἄφρων γυνὴ ἀτμημέλιτος τὴν ἐνδυμασίαν, μὲ ὀφθαλμούς βλοσυρούς, λυσίκομος, τρέμουσα καὶ μόλις ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς στηριζομένη, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ὀπισθεν τοῦ Γαβιρὼν καὶ Νοαρώ καὶ ἀμέσως ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ κυρίου τῆς.

Ὁ κόμης ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς πιστῆς αὐτοῦ ὑπηρετρίας ἔθλιψεν αὐτὴν ψιθυρίζων:

— Εὐχαριστῶ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Γαβιρὼν,

— Ἦλθατε ἐγκαίρως, φίλε μου, τῷ εἶπε· ἐὰν ἐφθάνατε μετὰ ἓν δευτερόλεπτον, θὰ ἦμην νεκρός!

— Εἰσθε ὅμως πληγωμένοι!

— Ὅχι ἐπικινδύνως, νομίζω· δὲν αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἐσωτερικὴν αἰμορραγίαν· ἔχω δύσπνοϊαν, ἀλλ' οἱ πνεύμονες λειτουργοῦσι, θὰ ἦμην ὀρθίος, ἐὰν δὲν ἐξηντλοῦντο ὁλοτελῶς αἱ δυνάμεις μου ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος καὶ τῆς πάλης.

— Δυστυχῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς βοηθήσωμεν τώρα· ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου· πρέπει νὰ προσέχωμεν αὐτοὺς τοὺς ληστές,

οἱ ὁποῖοι ἄλλως θὰ προσπαθήσουν νὰ διαφύγῃ καὶ θὰ τὸ καταρῶθουν ἴσως. Πρέπει χωρὶς ἄλλο ὁ ὑπηρετὴς νὰ ὑπάγῃ νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρὸν, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ καὶ δυνατὰ σχοινιά διὰ νὰ δέσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους.

— Φραγκίσκη, εἶπεν ὁ κόμης, ἤκουσες; Πήγαινε, πήγαινε γρήγορα!

Ἡ ἄφρων γυνὴ ἐνθαρρυνθεῖσα ὀλίγον ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ κυρίου αὐτῆς ἔσπευσε νὰ πράξῃ ὅ,τι τῇ εἶπε.

Ὁ κόμης κατῴρθωσε νὰ συρθῇ μέχρι τοῦ γραφείου του καὶ μετὰ τινὰς ἀγῶνας, νὰ καθεστῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Γαβιρὼν, ὅστις ὑπεστήριζεν αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἦτο ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ Κολίβρη. Ἀλλ' οἱ συνένοχοι τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ δὲν ἐτόλμων νὰ σαλεύσωσι, κἀλλιστα νοοῦντες ὅτι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ ἀδιστακτικῶς θὰ ἐφόνευον αὐτοὺς, ἅμα πειρωμένους νὰ διαφύγῃ· περιωρίσθησαν δὲ μόνον νὰ βάλωσιν ὑπόκωφον μηχανισμόν, ἀφρίζοντες ὑπὸ λύσσης καὶ προσβλέποντες ἀγρίως περὶ ἑαυτοῦς.

Εἰπώμεν, ἐν παρενθέσει, πῶς ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εὐρέθη ἀνοικτὴ εἰς τὸν Γαβιρὼν, ὅστις, ὡς προηγουμένως εἶπομεν, ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ τῷ κόμητι Δελασέρ ὅτι καὶ ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο ἄφαντος, συνάμα δὲ καὶ νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ τὸν συνάδελφόν του Νοαρώ.

Ἡ ἄφρων γυνὴ εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀναπνοὴν ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς συνθλίψεως τοῦ λαιμοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Κολίβρη, ἀλλ' ἔδειξεν ἀρκοῦσαν ἐτοιμότητα πνεύματος νὰ πραγματοποιηθῇ παντελὴ ἀσφυξία, μηδαμῶς κινήσει καὶ κάμψασα τὰ γόνατα, οὕτω δὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς ἀπὸ βεβαίου στραγγαλισμοῦ.

Εὐθὺς δ' ὡς Κολίβρης ἐξώρμησε τοῦ ἐστιάτοριου, ἀνέπνευσεν ὅσον ἠδύνατο καὶ ἀνεξωγογνήθη· ἀλλὰ δὲν ἤρκει αὐτῇ τὸ ὅτι διέφυγε σχεδὸν βέβαιον θάνατον, ἔπρεπε νὰ σωθῇ ὁ κύριός τῆς, ὁ κατὰ τῶν δύο ἀθλίων παλαιών.

Καὶ ἐπειδὴ μόνος δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐσκέφθη νὰ δράμῃ καὶ νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρὸν ὡς καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τοῦ κυρίου τῆς.

Βαθυμὸν ἀνεκτάτο τὰς δυνάμεις τῆς, ἀλλ' οὐχὶ ταχέως, φεῦ! διότι ἤκουε τὸν θόρυβον τῆς ἐξακολουθοῦσης πάλης τοῦ κόμητος, πάλης ἀπεγνωσμένης, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἡττηθῇ βλαβλόμενος θανασίμως, ἐὰν ταχέως δὲν ἔσπευδον νὰ τὸν ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων.

Τέλος ὡς ὅρις ἐρπούσα κατῴρθωσε νὰ δράξῃται ἐπίπλου καὶ νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Στηριζομένη δ' εἰς τὸν τοῖχον ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιάτοριου, κειμένην ἔναντι τῆς ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος θύρας, βήματα δὲ τινὰ ὑπελείπετο μόνον νὰ προχωρήσῃ ἐν' ἀνοιξῇ αὐτήν, ὅτε ἠκούσθη αἴφνης ὁ κῶδων τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

— Εἶναι ὁ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει, διενεχθῇ ἡ Φραγκίσκη.

Ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνθη ἐπηύξησε τὰς δυνάμεις τῆς, καὶ σπεύσασα ἤνοιξε τὴν θύραν, ἰδοῦσα ὅμως τὸν Γαβιρὼν συνοδευόμενον ὑπὸ ἄλλου, προσεπάθησε νὰ τοῖς παραστήσῃ δι' ἑκφραστικῶν κινήματων ὅτι ὁ κύριός τῆς διέτρεχε κίνδυνον θανάτου καὶ ὅτι οὐδὲ λεπτόν εἶχον νὰ χάσωσιν, ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ σώσωσιν αὐτόν.

Ἐκείνο ὅμως ὅπερ ὁ Γαβιρὼν ἐνόησε κἀλλιον τῶν κινήματων καὶ τοῦ ἐντρόμου βλέμματος τῆς ἀφρόνου γυναίκας ὑπὲρῃσαν αἱ ἀπαίσια αὐτῆς λέξεις, ἃς εὐκρινῶς ἤκουσε:

«Κάθισέ το μέσα εἰς τὸν λαίμον του».

Ὅθεν λαβὼν ἐν τάχει τὸ ρεβόλβερ ἔσπευσε μετὰ τοῦ Νοαρώ, πράξαντος τὸ αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, ἔνθα, ὡς εἶδομεν πρὸ ὀλίγου, εἰσῆλθον.

Εἰσέτι δὲν ἠδύνατο τις ν' ἀποφανθῇ ὅτι ὁ τετρακυματισμένος κόμης Δελασέρ δὲν διέτελει πλέον ἐν κινδύνῳ· εἶχον ὅμως σώσει αὐτόν ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ, οἱ δὲ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ συνένοχοι ἔχοντες ἀπέναντι αὐτῶν δύο ἀποφασιστικούς ἄνδρας, οἵτινες ἀνεκδοιάστως θὰ συνέτριβον τὰς κεφαλὰς τῶν διὰ τῶν ὄπλων αὐτῶν, ἀπήλπίζον νὰ διαφύγῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀναμένουσαν αὐτοὺς δικαίαν τιμωρίαν. Εἶχον συλληφθῇ οἱ ἄθλιοι καὶ συνελήφθησαν ἕνεκα λάθους τοῦ Λόρυ, ὅστις οὐδαμῶς ἀνελογίσθη τὴν ἡράκλειον ρώμην τοῦ κόμητος, καὶ ὅστις μὴ δυνήθει ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς κλοπῆς ἀπώλεσε πολὺτιμον χρόνον κρύπτων ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ τὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου στήλας τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ τὰ δέματα τῶν τραπεζικῶν γραμματίων.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ πάντε λεπτά, ἀφ' οὗ τοῦ ἡ Φραγκίσκη ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, ὅτε ἀφίκετο πνευστιῶν ὁ θυρωρός, ὅστις ἐν τῇ ταρχῇ του ἀνέβη κρατῶν τὴν βυρσοδεφικὴν του σφύραν καὶ φορῶν τὴν ἐκ μαύρου δέρματος ἐμπροσθέλλαν αὐτοῦ.

Οὗτος, ἰδὼν τὸν κόμητα ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἔχοντα καὶ λευκὸν ὡς σιδοάριον, ἰδὼν τοὺς δύο κακούργους ἀκίνητους, διότι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσιν κατ' αὐτῶν, καὶ αἵματα ἐπὶ τοῦ ταπητος, ὠχρίασε καὶ ἔστη εὐθὺς ὡς λαμπάς, ἀκίνητος, μὲ στόμα κεχνηδὸς καὶ ὀφθαλμούς λίαν διεσταλμένους, ὡς ἂν εἰ εἶχεν ἀπολιθωθῇ.

Ἀλλ' ὁ Γαβιρὼν ὑπέμνησεν αὐτῷ ταχέως ὅτι δὲν προσεκληθῇ ἵνα ἴσταται ὡς ἀνδρίας.

— Ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκά σου; τὸν ἠρώτησε.

— Θὰ ἔλθῃ τώρα. Δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἐκαστάλαβε καλὰ τὴν κυρίαν Φραγκίσκην, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπῆγε νὰ ζητήσουν σχοινιά.

— Τώρα ποῦ εἶς' ἐδῶ, περιμένομεν νὰ μᾶς βοηθήσῃς.

Μετὰ τινὰ λεπτά τῆς ὥρας ἐνεφανίσθησαν ἡ ἄφρων γυνὴ καὶ ἡ θυρωρὸς φέρουσαι τὰ ζητηθέντα σχοινιά, ἐνῶ δὲ αἱ δύο γυναῖκες περιεποιῶντο τὸν τετρακυματῆα, ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ θυρωρὸς ἤρπασαν τὸν Κολίβρη, καὶ ἐντὸς μικροῦ, μεθ' ὅλην τὴν ζωηράν αὐτοῦ ἀντίστασιν, ἔδωσαν τοὺς μὲν πό-

δας ἄνω τῶν σφυρῶν, τὰς δὲ χεῖρας εἰς τὸν καρπὸν.

Τὸ αὐτὸ ἐπραξαν κατόπιν καὶ εἰς τὸν Λόρυ, τὸν ὁποῖον, μεθ' ὅλα τὰ λακτίσματα καὶ τὰ γρονθοκοπήματά του, ἔρριψαν χαμαὶ καὶ τὸν ἔδεσαν στερεῶς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν, ἤμποροῦμεν ν' ἀναπνεύσωμεν καὶ νὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ ἄλλων, ἀλλὰ πρῶτον ἄς σκεφθῶμεν περὶ τοῦ μᾶλλον κατεπεύγοντος.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν κόμητα.

Ὁ γέρον, ἀσυνήθην ἔχων ρώμην καὶ δύναμιν, δὲν ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ· ἀλλ' ἦτο ἐξησθενημένος καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ δὲ ἄφωνος γυνή, ἐρμηνεύουσα τὴν ἐκφρασιν τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου της, παρέστησε τῷ Γαβιρῶν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κατὰκλινωσιν αὐτὸν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μετενεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ἐλα νὰ με βοηθήσῃς, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν εἰς τὸν θυρωρὸν· σὺ δέ, Νοαρώ, ἐξηκολούθησε, μένε ἐδῶ, διὰ νὰ προσέχῃς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ μάχευσε τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔπεσαν ἀπὸ ταῖς τσέπαις αὐτοῦ ὅταν τὸν ἐδέναμεν. . . . Ποῦ εἶσαι, νὰ ἀκόμη καὶ ἄλλα σκορπισμένα ἐπάνω εἰς τὸ χαλί.

— Δὲν ὑπῆρχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀστυνόμεον; ἠρώτησεν ὁ Νοαρώ.

— Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή θὰ γείνη αὐτό· τώρα κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ προσκληθῇ ἱατρός· γνωρίζεις κανένα εἰς τὴν συνοικίαν; ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν.

— Ναί, εἰς τὸν ἴδιον δρόμον ἀριθμὸς 42.

— Τρεῖς γρήγορα νὰ τὸν φωνάξῃς, εἶπεν ἐπιτακτικῶς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ θυρωροῦ, καὶ νὰ ἔλθῃ, ἀμέσως. Ἄ! πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν εἰπῇ τί συνέβη ἐδῶ.

Ὁ κόμης ἐμάντευσε τὴν ιδέαν τοῦ Γαβιρῶν, διότι διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους του.

Ἡ γυνὴ ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Γαβιρὼν καὶ ὁ θυρωρὸς ἐτοποθέτησαν τὸν τραυματίαν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ βοηθοῦμενοι ὑπὸ τῆς Φραγκίσκας, ἧτις ὑπεστήριξε τὴν κεφαλὴν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς κυρίου, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου συνείχετο τῇ αἰθούσῃ, ἐκεῖ δὲ μετὰ μεγίστης ὀσσης προσοχῆς ἀπεκδύσαντες κατέκλιναν αὐτόν.

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ κόμης ἠσθάνθη ἐαυτὸν καλλίτερον, ἡ ὀριζόντιος θέσις τῷ ἦτο καλὴ καὶ εἶχεν ἤδη προσφέρει λίξεις τινάς, ὅτε ἀφίκετο ὁ ἱατρός.

— Ἰδέτε, τῷ εἶπεν ὁ Γαβιρὼν δείξας αὐτῷ τὸν τραυματίαν. Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἔγινε πρὸ ὀλίγου θῦμα ἀποπείρας δολοφονίας, ἐξηκολούθησε, πληγωθεὶς δι' ἔχχει ριπίου.

Ὁ ἱατρός πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην διέφρξε τὸ καθηκτικὸν ὑποκάμισον καὶ ἐξήτασε τὴν πληγὴν.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐπανέλαβε.

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Γαβιρὼν.

— Διότι δὲν μοῦ εἶπον περὶ τίνος πρόκειται καὶ δὲν ἔφερα τ' ἀπαιτούμενα ἐργαεῖα.

— Ὅποιοιδήποτε ἐργαλείου ἔχετε ἀνάγκην εὐρίσκεται ἐδῶ, κύριε. Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ Γαβιρὼν ἤνοιξε σκεῦος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ὁλόκληρον φαρμακεῖον καὶ ἐργαλεῖα χειρουργικῆς.

— Εὐρίσκομαι παρὰ συναδέλφῳ, διενεόθη ὁ ἱατρός.

— Ἱατρέ, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρὼν, ὅ,τι ὑπάρχει ἐδῶ, εἶναι εἰς τὴν διαθεσίν σας.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Καὶ ἤρξατο καταμετρῶν τὴν πληγὴν, πέραξ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἦτο πεπηγός.

— Ἡ λεπὶς παρεξέκλινεν, ἀπεκρίθη εἰς ἐρώτησιν τοῦ Γαβιρῶν διὰ τοῦ βλέμματος γενομένην· ἡ μάχαιρα, μὲ ὅλον τὸ βάθος τῆς πληγῆς, ἀπῆντησεν εὐτυχῶς τὴν ὠμοπλάτην. Καθ' ὃν τρόπον ἐδόθη ἡ πληγὴ ὑπὸ χειρὸς ἀσφαλοῦς, ὁ σίδηρος ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ τὸν ἀριστερὸν πνεῦμονα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν, ὅποτε ὁ θάνατος θὰ ἐπῆρχετο ἀκαριαῖος· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τραυματισθεὶς ἐκινήθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτυπήθη, καὶ ἡ ἀπότομος αὐτῇ κίνησις τὸν ἔσωσε. Μείνανε ἡττοίχοι, προσέθηκε, διότι οὐδὲν ὄργανον προσεβλήθη, καὶ ἡ πληγὴ δὲν ἔχει ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα.

— Καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρὼν.

Ὁ κόμης ἐστέναξε βαθέως, ἡ δὲ ἄφωνος γυνὴ ἔπεσε γονυπετὴς αἵρουσα εἰς οὐρανὸν τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας.

Ὁ ἱατρός, ἔχων πρόχειρα πάντα τὰ μέσα, ἐπλυνεν ἀμέσως τὴν πληγὴν καὶ ἐπέδεσεν αὐτήν.

— Τώρα ἀπέρχομαι, εἶπε περατώσας τὸ ἔργον του, καθόσον ἡ παρουσία μου δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαία· ὁ τραυματίας ἀπώλεσε πολὺ αἷμα καὶ εἶναι λίαν ἀδύνατος, πρέπει δὲ νὰ τὸν ἀφήσωμεν ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγας ὥρας. Θὰ ἐπανέλθῃ τὸ ἐσπέρας, καὶ ἔως τότε, ἐπειδὴ θ' αὐξήσῃ ὁ πυρετός, ἐάν ζητήσῃ νὰ πῇ, τῷ δίδετε ἓν ἢ δύο κοχλιάρια ἐκ τοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡτοίμασα.

Ὁ Γαβιρὼν συνώδευσε τὸν ἱατρὸν μέχρι τῆς θύρας.

— Ἐδῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του προσεβλήθη ὁ κύριος Ρουσῶ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός ἀπερχόμενος.

— Ναί.

— Ποῖον ἄρ' γε ἦτο τὸ ἐλατήριον τοῦ κακουργήματος;

— Ἡ κλοπῇ.

— Γνωρίζει κανεὶς τὸν κλέπτην;

— Εἶναι δύο.

— Ἄ! καὶ διέφυγον ἄρ' γε!

— Ὅχι, εἰς φίλος μου καὶ ἐγὼ καταφθάσαντες τοὺς ἡμποδίσσαμεν νὰ διαπράξωσι τὴν δολοφονίαν, καὶ τοὺς συνελάβουμεν.

— Ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ κακούργοι;

— Ἐδῶ εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε τὸ ἐγκλημα, δεδεμένοι χειροπόδαρα καὶ φυλασσόμενοι χάριν προφυλάξεως.

— Δὲν ἐστείλατε νὰ φωνάξουν τὸν ἀστυνόμεον;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμετε.

— Ἀργότερα θὰ τὸν φωνάξωμεν.

— Τί περιμένετε;

— Τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Ρουσῶ.

— Τὸ θῦμα δὲν θὰ θέλῃ τίποτε ἄλλο ἢ

νὰ παραδοθῶσιν οἱ κακούργοι εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Βεβίως, κύριε, ἀλλὰ διὰ λόγους ὑψίστου συμφέροντος νομίζω καλὸν νὰ μὴ σπεύσωμεν εἰς διάδοσιν τοῦ πράγματος. Σὰς εἶπον ὅτι περιμένω τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου Ρουσῶ καὶ πρὸ αὐτῆς δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε. Σὰς συνώδευσα, ἱατρέ, διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ εἴπητε τίποτε, τοῦλάχιστον μέχρις αὔριον, διατὶ προσεκλήθητε εἰς τοῦ κυρίου Ρουσῶ;

— Τὸ θέλετε;

— Ναί, ἱατρέ.

— Θὰ σιωπήσω.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρετίσθησαν, ὁ Γαβιρὼν ἐκλείσεν αὖθις τὴν θύραν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος, εἶδε τὸ ἀθάκιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ἄφωνον γυναῖκα, ἔν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κύριόν της τοὺς πρὸς αὐτὸν προσερχομένους.

— Ὡ! ὑπέλαβεν, ἀφοῦ ἀνέγνω ὅ,τι ὁ Λόρυ εἶχε γράψῃ ἐπὶ τοῦ ἀθακίου.

Εἶτα τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν, αὐτὸς ἐμειδίασε παραδόξον μειδίαμα.

Πλησίον τοῦ ἀθακίου ὑπῆρχε σπόγγος, τοῦτον δὲ λαβὼν ὁ Γαβιρὼν ἔσβυσε τὰ γεγραμμένα, μεθ' ὃ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, ἐνθα ὁ Νοαρώ ἐφρούρει τοὺς κακούργους κρατῶν τὸ ρεβόλβερ.

Τοὺς κακούργους προσέβλεψεν ἀγρίως ὁ Γαβιρὼν, εἶχον δὲ ἤδη στρεφόμενοι καὶ ἔρποντες πλησιάζει ἀλλήλους ὅπως δυνηθῶσι ν' ἀνταλλάξωσι χαμηλῇ τῇ φωνῇ λίξεις τινάς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Νοαρώ.

— Εἶναι εἰς ἄκρον ἀδύνατος.

— Τί; εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Ἡ πληγὴ διὰ τὴν τὴν δὲν φαίνεται ἐπικίνδυνος, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν.

— Ποία εὐτυχία! ἀνέκραξεν ὁ Νοαρώ, οὕτινος ἐφαιδρύνθη τὸ μέτωπον.

Καὶ ἔδειξε τῷ Γαβιρῶν τὰ χρυσὰ νομίσματα, ἅτινα συλλέξας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτά, εἶπε δὲν ἠθέλησα νὰ ἐρευνήσω τὸν κλέπτην, ἀλλ' εἰμαι βέβαιος ὅτι ἔχει γεμάταις ταῖς τσέπαις του.

— Μείνε ἡσυχος, Νοαρώ, θὰ τὰς ἀδειάσωμεν πρὶν τὸν πᾶρουν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἐπῆρα ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρὼν.

Ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος αὐτῆς, λαβὼν δ' ἀμφότερα ὁ Γαβιρὼν ἐξήτασεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς. Ἐχουσι πολὺ καλὰ γραμμένην τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Ρουσῶ, καὶ ἡ ἐπιστολὴ διὰ νὰ ᾔναι τόσον δυσανάχνωστος, ἐγράφη τοιουτοτρόπως ἐπίτηδες, διενεόθη. Ἐπρεπε ν' ἀποσχολήσουν τὸ θῦμα, ν' ἀποστρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτοῦ δι' αἰουδήποτε τρόπον, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ τὸν κτυπήσωσι, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔκαμαν αὐτό. Καὶ ἔστρεψε τὸ φύλλον ἵνα ἴδῃ τὴν ὑπογραφήν.

[Ἐπεται συνέχεια].